

[Socialministeren.]

ikke, at der vilde have været noget som helst Røre. Der vilde have været enkelte Kommuner, som havde regnet galt, der vilde have været de velhavende Kommuner, som var utilfredse med, at de skulde bære en Del større Udgifter, end de havde beregnet, men det vilde ikke have fremkaldt større Medlidenhed hos alle de daarligt stillede Kommuner. Men hvad man ikke havde regnet med, hvad der for saa vidt er Kommunernes egen Fejl, som det var gældende Lov, var de store Refusioner, der skyldtes Arbejdsløshedsudgifterne og Kriseudgifterne. Men hvad betyder det? Det betyder, at de Udgifter vil ikke formindskes under nogen Refusionsordning, medmindre vi faar Arbejdsløsheden ned. Derfor siger jeg Gang paa Gang: Det nytter ikke, at man af politiske eller andre Grunde ikke interesserer sig for her i Landet at faa selve Arbejdsløsheden ned og diskutere de Problemer; saa længe det ikke sker, vil Socialudgifterne stige og stige uden Hensyn til, hvilken Ordning vi har. Heroverfor at komme med almindelige Bemærkninger som, at Samfundet ikke vil kunne bære disse Understøttelser fremtidig, og forskellige Eksempler — hvad betyder det? Ingenting. Samfundet er jo grundlovmæssigt forpligtet til at forsørge dem, der ikke kan klare sig selv. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører, hvis han kendte den tidligere Ordning, var særlig tilfreds med den. Hjælpekasseudgifterne steg Aar for Aar. Det vil alt sammen være afhængigt af Arbejdsløsheden og Mentaliteten i Samfundet — det skal jeg komme til om lidt.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom dernæst med den næste almindelige Bemærkning om, at hvis jeg havde været ude i Kampen og Erhvervslivets Risiko — det er formodentlig i Odense —, vilde et Lovforslag med saa stærkt stigende Udgifter ikke være blevet udformet. Nej, det vilde det ganske sikkert ikke, for saa havde jeg formodentlig ikke haft den tilstrækkelige Indsigt, det tilstrækkelige Kendskab, den tilstrækkelige Evne til at lave en saadan stor Historie — det kan jeg give den ærede Ordfører fuldkommen Ret i. Hvis han skulde have lavet det, vilde det være blevet noget ynkeligt Makværk. Dertil skal man naturligvis have nogen Indsigt i Tingene, ligesom man, naar man driver Manufakturforretning, skal have Indsigt i det. Hver Mand paa sin Plads!

Den ærede Ordfører nævnte som Eksempel Virkningerne af Kriseloven af 1932, og han fremstillede det saaledes, at Social-

ministeriet havde beregnet disse Udgifter til 10 Mill. Kr. Det er positivt skrupforkert, for at bruge et parlamentarisk Udtryk. Socialministeriets Bemærkninger lød saaledes: hvis man kan regne med, at den kommende Vinter vil opvise samme Arbejdsløshed som den foregaaende, mener vi at kunne komme igennem med 12 Mill. Kr., og under Behandlingen i Rigsdagen sagde jeg: Jeg gør opmærksom paa, at denne Beregning med de 12 Mill. Kr. hyler paa den Forudsætning, at Arbejdsløsheden til Vinter ikke bliver værre, end den var sidste Vinter, men den er allerede begyndt at stige. Hvad skete der saa? Der skete det, at Rigsdagen satte de 12 Mill. Kr. ned til 10 Mill. Kr.! Jeg antager, at den ærede Ordførers Parti var med til, det vilde da ligne dem, at sætte de 12 Mill. Kr., som enhver paa det Tidspunkt kunde se ikke vilde slaa til, ned til 10 Mill. Kr. Og saa begrænsede man Statens Risiko. Saa kom der ganske vist det til, at der indtraf en Arbejdsløshed, som ingen af os havde anet, idet vi naaede op paa 193 000 i den kommende Vinter, og derved steg Udgifterne ud over alle Bredder. Men der var ingen, som var i Stand til at anstille disse Beregninger nøjagtigere, end det skete, og Rigsdagens Ansvar var det under alle Omstændigheder, at den, som burde have kunnet se det paa det Tidspunkt, ikke satte de 12 Mill. Kr. op til 15 eller 18, men satte dem ned til 10 Mill. Kr. Jeg var saa forsigtig, at jeg, som blev bange, og i stigende Grad bange, eftersom jeg saa Arbejdsløshedstallet stige, ikke gav Kommunerne Tilsagn om det Beløb, som de kunde have ventet efter Loven. Jeg gik ikke engang saa langt, som mine egne Embedsmænd turde gaa. Jeg satte Brøken endnu lavere, og dog blev den for høj. Jeg var den eneste praktisk taget ... (Stein: Altid!). Det ærede Medlem er tit med. Men er dette ikke rigtigt, er det fejl? Jeg var den eneste, som var tilbøjelig til at tro paa større Udgifter, end der altsaa var regnet med. Yderligere skete der det, at da der kom til at mangle 1 1/3 Mill. Kr. i blot at give 1/3 Refusion, gik jeg til Finansudvalget og sagde: Enhver kan se disse Beregninger, og saa gik Oppositionen imod, at Kommunerne fik de 1 1/3 Mill. Kr. — ganske uforvarsligt, ren Partipolitik!

Den ærede Ordfører fortsatte med nogle almindelige Betragtninger om de mange nye understøttede, der myldrer frem. Ja, hvad skal jeg svare paa det? Hvorfor myldrer de frem? Myldrer de frem af andre Grunde end af Arbejdsløshed eller Trang? for i saa Fald bør de afvises efter